

Zadeva C-286/24**Predlog za sprejetje predhodne odločbe****Datum vložitve:**

23. april 2024

Predložitveno sodišče:

Supremo Tribunal de Justiça (vrhovno sodišče, Portugalska)

Datum predložitvene odločbe:

4. marec 2024

Pritožnica:

Meliá Hotels International, S.A.

Nasprotna stranka v pritožbenem postopku:

Associação Ius Omnibus

[...] (ni prevedeno)

Supremo Tribunal de Justiça (vrhovno sodišče)**7.^a Secção (sedmi senat)**

[...] (ni prevedeno)

[Identifikacijski podatki zadeve in sodišča]**I. DEJANSKO STANJE**

1 Združenje ASSOCIAÇÃO IUS OMNIBUS je proti družbi MELIÁ HOTELS INTERNATIONAL, S. A., vložilo posebno ugotovitveno tožbo za razkritje dokumentov, v okviru katere je v bistvu navedlo naslednje predloge:

1. Evropski komisiji naj se sporoči, da lahko, če želi, sodišču predloži pisno stališče v zvezi z njegovim zahtevkom;

2. toženo stranko naj se pozove, naj na dan, ob uri in na kraju, ki jih določi sodišče, predloži dokumente – tako, da bodo tožeči stranki dostopni ali ji dani na

razpolago – ki so navedeni v točki 62 tožbe, po potrebi skupaj z ukrepi za zagotovitev sorazmernosti, za katere sodišče meni, da so primerni;

ali, podredno:

3. sodišče naj določi, kateri izmed dokumentov, navedenih v točki 62 tožbe, ali drugih dokumentov, ki jih bo upoštevalo, so nujno potrebni, da lahko tožeča stranka ugotovi, ali so bili prizadeti splošni interesi in ali so protikonkurenčna ravnanja, na katera se nanaša tožba, vplivala na potrošnike s prebivališčem na Portugalskem, ali jim je bila s temi ravnanji povzročena škoda in kakšna je višina te škode;

4. toženo stranko naj se pozove, naj na datum, uro in kraj, ki jih določi sodišče, predloži te dokumente, tako da bodo dostopni ali dani na razpolago tožeči stranki;

vsekakor:

5. naj se omogoči dostop do dokumentov, ki so nujno potrebni, da lahko tožeča stranka ugotovi, ali so bili prizadeti splošni in homogeni individualni interesi in ali so potrošniki s prebivališčem na Portugalskem upravičeni do odškodnine za škodo, nastalo zaradi kršitev člena 101 PDEU in člena 9 Lei n.º 19/2012 (zakon št. 19/2012) v okviru teh protikonkurenčnih ravnanj, z ukrepi za zagotovitev sorazmernosti, za katere sodišče meni, da so primerni, ter

6. toženo stranko naj se obvesti o nameri tožeče stranke, da v imenu vseh potrošnikov s prebivališčem na Portugalskem proti njej vloži odškodninsko tožbo v korist potrošnikov s prebivališčem na Portugalskem, ki so jih prizadela zadevna protikonkurenčna ravnanja, če se potrdi oškodovanje homogenih individualnih interesov potrošnikov, da se jim povrne škoda, ki so jim jo ta ravnanja povzročila, za namene in z učinki, določenimi v členu 323(1) civilnega zakonika.

Tožeča stranka je trdila, da:

- a. je Evropska komisija sprejela Sklep z dne 21. februarja 2020 v okviru zadeve AT.40528 – Meliá (Holiday Pricing), v skladu s katerim je tožena stranka med januarjem 2014 in decembrom 2015 kršila člen 101 PDEU in člen 53 Sporazuma o Evropskem gospodarskem prostoru (EGP) z izvajanjem vertikalnih pogodb, na podlagi katerih je potrošnike razlikovala glede na njihovo državljanstvo ali državo prebivališča tako, da je omejila aktivno in pasivno prodajo nastanitev v hotelih, ki jih upravlja ali so v njeni lasti, na potrošnike, ki so državljani držav članic, ki jih je sama določila, ali imajo v njih stalno prebivališče, za kar ji je bila naložena globa v skupnem znesku 6.678.000 EUR;
- b. je bil navedeni sklep sprejet ob sodelovanju tožene stranke (ki ji je bila zato globa znižana) in je dokončen, saj zoper njega ni bilo vloženo pravno sredstvo;

- c. želi tožeča stranka potrditi – kot se zdi, da nakazuje geografski obseg ravnanj, opisanih v Sklepu –, da je protikonkurenčno ravnanje tožene stranke, ugotovljeno v Sklepu, škodovalo splošnim interesom, ki so na Portugalskem ustavno varovani, in homogenim individualnim interesom potrošnikov, ki prebivajo na Portugalskem, ter po potrebi določiti višino povzročene škode;
- d. glede na javno dostopne informacije in dokumente tožeča stranka ne more podrobno opredeliti ugotovitev iz prejšnjega odstavka ali preseči splošne ugotovitve, da je ravnanje imelo učinke na Portugalskem;
- e. če bo tožeča stranka po pridobitvi dokazov, zahtevanih v tožbi, dokazala, da je protikonkurenčno ravnanje tožene stranke škodovalo splošnim interesom in homogenim individualnim interesom potrošnikov, ki prebivajo na Portugalskem, namerava na podlagi pridobljenih dokazov vložiti tožbo za ugotovitev protikonkurenčnega ravnanja in dodelitev odškodnine izključno na podlagi kršitev konkurenčnega prava, pri čemer bo uveljavila pravico do *actio popularis*, ki ji jo priznavata portugalska ustava in zakonodaja, v imenu oškodovanih potrošnikov s prebivališčem na Portugalskem;
- f. je tožeča stranka z dopisom z dne 15. aprila 2021 pozvala toženo stranko, naj predloži dokaze, navedene v tej zadevi, iz razlogov in za namene, ki so prav tako navedeni v tožbi, in ji določila rok petnajstih delovnih dni za odgovor;
- g. je tožena stranka z dopisom z dne 14. maja 2021 tožečo stranko obvestila o zavrnitvi dostopa do vseh zahtevanih dokazov iz razlogov, navedenih v dopisu;
- h. želi tožeča stranka dostop do naslednjih dokumentov, ki naj bi jih imela tožena stranka, brez poseganja v druge dokumente, ali le do nekaterih od njih, za katere bo sodišče ugotovilo, da so upoštevni in (dovolj) nujni za namen njene tožbe [...] (ni prevedeno) [postopkovne podrobnosti]:

za določitev in dokazovanje obsega in učinka zadevnega protikonkurenčnega ravnanja:

- i. „[d]okument[a], ki vsebuje splošne pogoje poslovanja tožene stranke („Meliá's Standard Terms“), ki so se uporabljali med januarjem 2014 in decembrom 2015, na katere je napoteno zlasti v točkah 19 in 24 Sklepa Komisije“;
- ii. 4216 pogodb o prodaji nastanitve, ki so jih v letih 2014 in 2015 neposredno sklenili tožena stranka in/ali njena hčerinska družba Apartotel, S.A., in posredniki, navedeni v Sklepu, ter so vsebovale izrecen pogoj, da se prodaja v Evropski uniji opravi le potrošnikom, ki so državljani držav, navedenih v pogodbi, ali imajo v teh državah prebivališče, ali, podredno, popoln seznam teh pogodb, na katerem so za vsako od strank navedeni vključeni hoteli

tožene stranke, dovoljeno prodajno območje in obdobje veljavnosti pogodbe;

- iii. dokumentov, v katerih je navedenih 140 hotelov tožene stranke, vključenih v navedene pogodbe o prodaji nastanitev, ki so bile sklenjene med januarjem 2014 in decembrom 2015 neposredno med toženo stranko in/ali njeno hčerinsko družbo Apartotel, S.A., in posredniki za prodajo nastanitev;

za določitev in dokazovanje škode, povzročene potrošnikom, ter njeno količinsko opredelitev:

- i. dokumentov, tabel ali študij, s katerimi razpolaga tožena stranka in ki prikazujejo skupno letno prodajo tožene stranke od leta 2014 do danes (leta 2021) na podlagi vseh prodajnih pogodb tožene stranke za nastanitve v letoviških hotelih, poleg tega pa dokumentov, tabel ali študij, s katerimi razpolaga tožena stranka, ki prikazujejo ali iz katerih je mogoče razbrati odstotek te prodaje, ki je bila opravljena na podlagi 4216 pogodb tožene stranke za nastanitve v letoviških hotelih, ki jih je opredelila Evropska komisija, od leta 2014 do danes (leta 2021);
- [ii.] dokumentov, s katerimi razpolaga tožena stranka in iz katerih je za obdobje od januarja 2014 do konca veljavnosti zadnje od zgoraj navedenih 4216 pogodb o prodaji nastanitev (kar se je verjetno zgodilo po decembru 2015) natančno ali z oceno ali približkom razvidno:
 - 1. število potrošnikov s prebivališčem na Portugalskem, ki so bivali v 140 hotelih v lasti tožene stranke, ki so predmet pogodb o prodaji nastanitve z omejevalnimi klavzulami;
 - 2. povprečno število nočitev, ki so jih potrošniki preživeli v teh hotelih tožene stranke;
- [iii.] dokumentov, s katerimi razpolaga tožena stranka in ki vsebujejo najnižje, povprečne in najvišje končne cene nastanitve, po vrsti nastanitvene enote za vsak hotel, v 140 hotelih, zajetih v pogodbah o prodaji nastanitve z omejevalnimi klavzulami, tako pri prodaji po neelektronski poti kot pri spletni prodaji, ali iz katerih so te cene razvidne, ter njihovo gibanje v času od januarja 2014 do decembra 2020;
- [iv.] dokumentov, s katerimi razpolaga tožena stranka, vključno s tržnimi raziskavami, ki jih je naročila ali pridobila in ki prikazujejo ali omogočajo izračun tržnih deležev tožene stranke in njenih glavnih konkurentov (ali njihove ocene) v obdobju od januarja 2014 do konca veljavnosti zadnje od zgoraj navedenih 4216 pogodb o prodaji nastanitev v vsaki državi članici Evropske unije;
- [v.] dokumentov, s katerimi razpolaga tožena stranka, vključno s tržnimi raziskavami, ki jih je naročila ali pridobila in ki opisujejo ali iz katerih je

mogoče sklepati o različnih vrstah ali profilih gostov, ki bivajo v različnih razredih hotelov med 140 hoteli, zajetimi v prodajnih pogodbah z omejevalnimi klavzulami, opredeljenimi v Sklepu, ter o njihovih povprečnih vzorcih potrošnje;

[vi.] odškodninskih tožb, ki so jih zoper toženo stranko v kateri koli državi članici EGP vložili potrošniki ali združenja potrošnikov na podlagi protikonkurenčnih ravnanj tožene stranke, navedenih v Sklepu Evropske komisije (ali, podredno, navedbo ustreznih števil sodnih postopkov).

*

Po (i) uradnem obvestilu Evropski komisiji, (ii) javnem obvestilu vsem potrošnikom na portugalskem ozemlju in (iii) uradnem obvestilu toženi stranki:

je Evropska komisija izjavila, da ne bo predložila pisnega stališča.

[...] (ni prevedeno)

[...] (ni prevedeno) [Dokumenti, ki sta jih predložili stranki, in njihova obravnava]

*

Nato je bila izdana sodba, s katero je bilo predlogu ugodeno in v kateri je bilo razsojeno:

„1. Družba MELIÁ HOTELS INTERNATIONAL, S.A., [...] (ni prevedeno) se pozove [...] (ni prevedeno), naj temu sodišču predloži naslednje dokumente in jih doda v spis, tako da bodo tožeči stranki dostopni in na voljo na elektronskem mediju:

i. „[d]okument, ki vsebuje splošne pogoje poslovanja tožene stranke („Meliá's Standard Terms“), ki so se uporabljali med januarjem 2014 in decembrom 2015, na katere je napoteno zlasti v točkah 19 in 24 Sklepa Evropske komisije“;

ii. 4216 pogodb o prodaji nastanitve, ki so jih v letih 2014 in 2015 neposredno sklenili tožena stranka in/ali njena hčerinska družba Apartotel, S.A., in posredniki, navedeni v Sklepu, ter so vsebovale izrecen pogoj, da se prodaja v Evropski uniji opravi le potrošnikom, ki so državljani držav, navedenih v pogodbi, ali imajo v teh državah prebivališče, ali, podredno, popoln seznam teh pogodb, na katerem so za vsako od strank navedeni vključeni hoteli tožene stranke, dovoljeno prodajno območje in obdobje veljavnosti pogodbe;

iii. dokumente, tabele ali študije, s katerimi razpolaga tožena stranka in ki prikazujejo skupno letno prodajo tožene stranke od leta 2014 do danes (leta 2021) na podlagi vseh prodajnih pogodb tožene stranke za nastanitve v letoviških hotelih, poleg tega pa dokumente, tabele ali študije, s katerimi razpolaga tožena

stranka, ki prikazujejo ali iz katerih je mogoče razbrati odstotek te prodaje, ki je bila opravljena na podlagi 4216 pogodb tožene stranke za nastanitve v letoviških hotelih, ki jih je opredelila Evropska komisija, od leta 2014 do danes (leta 2021);

iv. dokumente, s katerimi razpolaga tožena stranka in iz katerih je za obdobje od januarja 2014 do konca veljavnosti zadnje od zgoraj navedenih 4216 pogodb o prodaji nastanitvev (kar se je verjetno zgodilo po decembru 2015) natančno ali z oceno ali približkom razvidno:

1. število potrošnikov s prebivališčem na Portugalskem, ki so bivali v 140 hotelih v lasti tožene stranke, ki so predmet pogodb o prodaji nastanitve z omejevalnimi klavzulami;

2. povprečno število nočitev, ki so jih potrošniki preživeli v teh hotelih tožene stranke;

v. dokumente, s katerimi razpolaga tožena stranka in ki vsebujejo najnižje, povprečne in najvišje končne cene nastanitve, po vrsti nastanitvene enote za vsak hotel, v 140 hotelih, zajetih v pogodbah o prodaji nastanitve z omejevalnimi klavzulami, tako pri prodaji po neelektronski poti kot pri spletni prodaji, ali iz katerih so te cene razvidne, ter njihovo gibanje v času od januarja 2014 do decembra 2020;

vi. dokumente, s katerimi razpolaga tožena stranka, vključno s tržnimi raziskavami, ki jih je naročila ali pridobila in ki prikazujejo ali omogočajo izračun tržnih deležev tožene stranke in njenih glavnih konkurentov (ali njihove ocene) v obdobju od januarja 2014 do konca veljavnosti zadnje od zgoraj navedenih 4216 pogodb o prodaji nastanitvev v vsaki državi članici Evropske unije;

vii. dokumente, s katerimi razpolaga tožena stranka, vključno s tržnimi raziskavami, ki jih je naročila ali pridobila tožena stranka in ki opisujejo ali iz katerih je mogoče sklepati o različnih vrstah ali profilih gostov, ki bivajo v različnih razredih hotelov med 140 hoteli, zajetimi v prodajnih pogodbah z omejevalnimi klavzulami, opredeljenimi v Sklepu, ter o njihovih povprečnih vzorcih potrošnje.

2. Dostop do zadevnih dokumentov bo omejen na stranke, njihove pravne zastopnike in strokovnjake, za katere velja obveznost zaupnosti.

3. Uporaba informacij iz navedenih dokumentov s strani tožeče stranke je omejena na vložitev odškodninske tožbe zaradi kršitve konkurenčnega prava in se ne smejo uporabiti za noben drug namen.“

2 Po pritožbi, ki jo je vložila tožena stranka, je Tribunal da Relação (pritožbeno sodišče, Portugalska) v celoti potrdilo izpodbijano sodbo.

3 S predhodno odločbo Supremo Tribunal de Justiça (vrhovno sodišče) z dne 7. februarja 2024 je bila dovoljena kasacijska pritožba.

V tej odločbi je bilo navedeno:

„[...] (ni prevedeno)

Tako je poleg neobstoja precedensa Supremo Tribunal de Justiça (vrhovno sodišče) v zvezi s to tematiko to področje zelo zapleteno in zahteva težavno razlago, saj je treba opraviti skupno analizo pravil nacionalnega prava in pravil prava Unije ob upoštevanju že obstoječe sodne prakse Sodišča Evropske unije na tem področju (glej sodbi v zadevah C-163/21, točki 67 in 68, ter C-57/21, točke od 72 do 77).

[...] (ni prevedeno)

[...] (ni prevedeno)“ [Razlogi za dopustnost kasacijske pritožbe].

- 4 **Vprašanje, predloženo Supremo Tribunal de Justiça** (vrhovno sodišče) v okviru „posebne ugotovitvene tožbe za razkritje dokumentov“, ki jo je združenje ASSOCIAÇÃO IUS OMNIBUS vložilo proti družbi MELIÁ HOTELS INTERNATIONAL, S.A., zahteva presojo in uporabo nacionalnega prava in prava Unije; zlasti je treba pojasniti, kako je treba razlagati in uporabljati člen 5, od (1) do (3), Direktive 2014/104/EU z dne 26. novembra [2014] ter člena 12 in 13 Lei n.º 23/2018 (zakon št. 23/2018) z dne 5. junija 2018, zlasti glede izpolnjevanja zahtev glede verjetnosti, nujnosti in sorazmernosti, od katerih je odvisno sprejetje ukrepov za dostop do informacij, zahtevanih v tej zadevi.

Predlogi tožeče stranke zahtevajo tudi presojo, razlago in uporabo pravil prava Unije.

Pritožnica meni, da je treba vložiti predlog za sprejetje predhodne odločbe, in navaja konkretna vprašanja, ki jih je treba postaviti.

Predložitveno sodišče se zaveda, da nacionalno sodišče v skladu s sodno prakso (na nacionalni ravni in ravni Unije) in pravno teorijo ni dolžno predložiti predloga za sprejetje predhodne odločbe le, če je vprašanje tako očitno, da ne dopušča nobenega razumnega dvoma o razlagi, kako ga je treba rešiti (doktrina *acte clair*).

Načeloma in na splošno je predlog za sprejetje predhodne odločbe v skladu s členom 267, drugi in tretji odstavek, PDEU neobvezen.

Vendar obstajajo izjeme od tega pravila.

Ena od teh izhaja iz tretjega odstavka navedenega člena 267 PDEU, v skladu s katerim je predlog obvezen, kadar se postavi vprašanje pred „sodiščem države članice, zoper odločitev katerega po nacionalnem pravu ni pravnega sredstva“, torej kadar se vprašanje postavi pred nacionalnim sodiščem, ki odloča na zadnji stopnji, kot to velja za Supremo Tribunal de Justiça (vrhovno sodišče).

Vendar prav tako ni sporno, da obveznost postaviti vprašanje za predhodno odločanje, ki jo ima Supremo Tribunal de Justiça (vrhovno sodišče), to je nacionalno sodišče, ki odloča na zadnji stopnji, ni absolutna.

Ena od izjem od tega pravila je, da je predpis, ki ga je treba uporabiti, tako jasen in očiten, da ne dopušča nobenega razumnega dvoma (v zvezi s tem glej Mariana Nogueira Sá, *Artigo 267 TFUE: Lex Imperfecta? Das Consequências da Omissão do Reenvio Prejudicial à Luz da Lei Civil Portuguesa*, str. 24 in naslednje, kjer avtorica ob sklicevanju na sodbo Cilfit Sodišča navaja tri primere, v katerih je nacionalno sodišče kljub odločanju na zadnji stopnji oproščeno obveznosti predložitve predloga za sprejetje predhodne odločbe).

Gre za izjemo od obvezne narave predloga za sprejetje predhodne odločbe, tako da „mora biti nacionalno sodišče, zoper odločitve katerega po nacionalnem pravu ni pravnega sredstva, gotovo, da je zadevna razlaga očitna tudi za druga sodišča držav članic in Sodišče Evropske unije“ (Alessandra Silveira, *op. cit.*, str. 4).

Zato mora „nacionalno sodišče, zoper odločitve katerega v nacionalnem pravu ni pravnega sredstva, izpolniti obveznost predložitve zadeve Sodišču, in sicer zato, da se prepreči tveganje napačne razlage prava Unije“, kot je navedeno v sodbi [Sodišča] z dne 9. septembra 2015, Ferreira da Silva e Brito, točka 44, ki jo je navedla in obrazložila Alessandra Silveira, *op. cit.*.

Iz tega sledi, da lahko neobstoj predloga za sprejetje predhodne odločbe posega v učinkovito sodno varstvo pravic, ki jih imajo posamezniki na podlagi prava Unije.

Glede na sodno prakso Sodišča je treba skleniti, da mora nacionalno sodišče, ki odloča na zadnji stopnji, „izpolniti svojo obveznost predložitve, če se mu predloži vprašanje v zvezi s pravom Unije“.

Te obveznosti je oproščeno le, če ugotovi, da „vprašanje ni upoštevno ali da je Sodišče zadevno določbo prava Unije že razložilo ali da je pravilna uporaba prava Unije tako očitna, da ne dopušča nobenega razumnega dvoma o razlagi“ (Alessandra Silveira, *op. cit.*, str. 14).

V obravnavani zadevi je treba, kot je navedeno tudi v predhodni odločbi, s katero je bila dovoljena kasacijska pritožba, ugotoviti, katera merila „*bi morala usmerjati izpolnjevanje zahtev glede verjetnosti, nujnosti in sorazmernosti za namene uporabe mehanizma dostopa do posebnih dokumentov v skladu z LPE, zlasti ali za to zadostuje zgolj sklicevanje na obsodilni sklep Evropske komisije*“.

V zvezi z vprašanjem, ki je predmet te zadeve, ni bila sprejeta nobena odločba Supremo Tribunal de Justiça (vrhovno sodišče).

Kot je pojasnjeno v zgoraj navedeni predhodni odločbi, „je poleg neobstoja precedensa Supremo Tribunal de Justiça (vrhovno sodišče) v zvezi s to tematiko to področje zelo zapleteno in zahteva težavno razlago, saj je treba opraviti skupno analizo pravil nacionalnega prava in pravil prava Unije ob upoštevanju že

obstoječe sodne prakse Sodišča Evropske unije na tem področju (glej sodbi v zadevah C-163/21, točki 67 in 68, ter C-57/21, točke od 72 do 77)“.

Kot pravilno navaja pritožnica, gre v obravnavani zadevi za „**razlago in uporabo pravil, ki izhajajo iz Direktive o odškodninskih tožbah, natančneje iz člena 5(1) te direktive, in zahteve po verjetnosti škode, določene v njej**“ in, ker je Supremo Tribunal de Justiça (vrhovno sodišče) nacionalno sodišče, ki odloča na zadnji stopnji, je treba to vprašanje predložiti v predhodno odločanje na podlagi člena 267(b) PDEU.

[...] (ni prevedeno)

[...] (ni prevedeno) [Vprašanje za predhodno odločanje, kot ga predlaga pritožnica]

- 5 Glede na vse navedeno Supremo Tribunal de Justiça (vrhovno sodišče) meni, da je treba prekiniti odločanje in Sodišču predložiti predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 234 Pogodbe ES (sistem, namenjen varstvu temeljnega načela pravnega reda [Unije]: načelo enotne razlage prava Unije).

[...] (ni prevedeno)

II. Sklep

[Stranki sta se, potem ko sta bili o tem obveščeni, izrekli o predlogu za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je treba predložiti Sodišču. Supremo Tribunal de Justiça (vrhovno sodišče) je s sklepom določilo, da je treba dodati prvo vprašanje za predhodno odločanje, s katerim bi se, če bi bil odgovor pritrdilen, rešila zadevna težava. Supremo Tribunal de Justiça (vrhovno sodišče) s sklepom, ki je del tega predloga za sprejetje predhodne odločbe, postavlja naslednja vprašanja za predhodno odločanje].

Glede na navedeno in v skladu z zgoraj navedenimi določbami se odloči, da postopka ni mogoče nadaljevati in da se Sodišču Evropske unije v predhodno odločanje predložita ti vprašanja, pri čemer se postopek prekine do njegove odločitve:

1. Ali se člen 5(1) Direktive 2014/104/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. novembra 2014 uporablja za tožbo za pridobitev dostopa do dokazov pred vložitvijo odškodninske tožbe v smislu člena 2(4) te direktive?

Če je odgovor na prejšnje vprašanje za predhodno odločanje pritrdilen:

2. Ali mora tožeča stranka v skladu s pogojem verjetnosti škode, ki izhaja iz člena 5(1) Direktive 2014/104/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. novembra 2014, vedno dokazati, da je v obravnavani zadevi verjetneje, da

so zastopani potrošniki, v tem primeru tisti, ki prebivajo na Portugalskem, utrpeli škodo, kot da je niso?

3. Ali lahko nacionalna sodišča merilo verjetnosti škode v skladu s členom 5(1) Direktive 2014/104/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. novembra 2014 utemeljijo izključno z obstojem odločbe, ki so jo izdali organi, pristojni za varstvo konkurence[?] Natančneje, kako na to analizo vpliva dejstvo, da gre za odločbo, sprejeto v okviru postopka v zvezi z vertikalno kršitvijo konkurenčnega prava Unije zaradi cilja?

[...] (ni prevedeno)

Lizbona, 4. marec 2024 [postopek]

DELOVNI DOKUMENT